

Yuvadan Bir Yavru Güvercin Uçtu

– BelkiBirGün · 17 Ekim 2011

Evimiz 1999 Marmara depreminde hasar görmüş ve biz Balıkesir Akçay'da bulunan yazlık evimize yerleşmiştik.

2004 senesinde evimiz onarılmış ve Pişiren ailesi İstanbul'a geri dönmüştü...

Evimiz boş değildi ve yeni konuklarımız vardı. Yatak odasının penceresinde bir çift güvercin yuva yapmıştı...Onları ürkütmemek için; ne penceremizi havalandırmak için açabiliyor, ne de güneşi içeri alabilmek için tül perdesini çekebiliyorduk.

Bir gün yumurtadan güvercin yavrusu çıktı. O annenin yavrusunu beslemesi, muhteşemdi. Yavru gün geçtikçe büyüdü; uçuş vakti, yani yuvadan ayrılma vakti gelmişti. Ben her gün ara ara tül perdenin ardında, yuvadaki her gelişmeyi takip ediyordum, bu doğanın o harika görüntüsü ile huzur duymaktaydım. Ve o ana gözlerim tanık olduğunda, hiç bir kareyi kaçırmak istemiyordum, ama fotoğraf makinemin içinde pilin acizliğine uğradığım için kendime kızıyordum.

Gri renkli anne güvercin, palazlanmış ürkek yavrusunun gagasına, önce yem verir gibi uzandı. İçgüdüsel bir tepkiyle yavru güvercin, pembe gagasını açıp annesine uzandı. İşte o an olan oldu. Anne yavrusunun gagasına içten "bir kanca" gibi asılıp kendine doğru çektiğinde, yavru tepkisel bir direniş göstererek "mıh" gibi olduğu yerde çakıldı. Geri gitmeye çalıştıkça seri halde kanat çırpıyor, anne ise kendine doğru çekiyordu. Pembe ayakları ileri doğru gitmek istemiyor ve inatla yerinde durmak isterken kendi kanatlarından güç almak istiyordu, sanki.

Bir ara annenin direnci kırıldı ve yavrusunun gagasını, gücü tükenince bırakmak zorunda kaldı. Öyle ya, kendisi kadar büyük bir yavru güvercin, anne güvercinin bütün enerjisini tüketmişti, sanki...

Anne güvercinin kontrolünden kurtulan yavru doğruca dipteki yuvaya kaçmıştı. Önceleri yuvanın görüntüsü tuhaf gelmişti bana. Güvercin yuvası normal değildi. Kurumuş güvercin dışkılarından oluşmuştu. Doğanın eko/sistemi düşündüğümde, bunun "neden" olabileceğini de mantıksal sorguladığımda, aklıma en yatkın olanı ise "yuva" ısısının korunmasıydı. Öyle ya, yavru sıcak ve güvenli bir yuvada büyümeliydi.

Anne güvercin yuvadaki yavruya bir kaç kez "guguk, guguk" dediğinde yavru aldırma bile. O hem ürküyor, hem de yeni bir uçuş denemesine hazır olmadığını kuytu köşedeki yuvasından çıkmayarak ifade ediyordu.

Ben pür dikkat kesilmiş, kımıldamadan izlemekteydim. İşte bu sırada erkek güvercin gagasında yemle geldiğinde yuvada bir kıpırtı oldu. Anne mavi gökyüzüne havalandığında baba yavrusunu beslemeye başladı. Az önceki hayranlıkla izlemiş olduğum, doğanın muhteşem teatral sahnesinde, ikinci perdedeki oyun bu kez baba güvercin ile başlamıştı.

Ertesi gün kendine güvenini kazanan yavru; ne annesinden kaçıyor, ne de bir önceki günlerdeki korkulu çırpınışları vardı. Kanatları güçlenen yavru bir kaç uçuş denemesi ile yuvaya dönüşleri oluyordu. Pencereye yarım metre mesafeye kadar ürkek uçuşları ile onu izleyen anne/baba güvercin ise yuvada değildi artık. Tam karşıdaki erik ağacının dalına konmuşlardı. Yavrusunu uzaktan izlemekteydiler.

O anı nasıl unutturum?

Evrenin nasıl mükemmel bir denge içinde olduğunu ve insanlar hayvanların miracına indiğinde daha net gözlemleyebiliyor. Yaradan öyle muazzam bir ekolojik denge sağlamış ki, insanlar anlamakta aciz kaldıkları gibi var olanı da yok etmek için liyakatsız hortumlamakta.

Bunun farkına varan insanın da zihinsel-bedensel ve düşünsel eylemlerinin bileşkesinin yönünü göstermek gerekir.

Nasıl yapacağız, nerededir bu yön?

Eğitim ile insanın doğasında var olan güzel değerleri, açığa çıkartıp gerçeklerin kıblesine çevirmek ve öğretmektir.

Sevgi ve ışıkla

Emine Pişiren/Bursa

29.Ocak.2010